

Razgovor sa Joškom Đilovićem, članom juniorske reprezentacije Hrvatske u bridžu

31.8.2015

P: Na kojem si natjecanju nastupio?

O: Igralo se otvoreno juniorsko prvenstvo svijeta u Opatiji. Trajalo je od 20.8. do 29.8. Počelo je sa parskim prvenstvom. Prva dva dana su bila kvalifikacije para a treći dan finale. Pobjedili su Šveđani RIMSTEDT Mikael i RIMSTEDT Ola a mi nismo nastupili. Zatim se 5 dana igralo timsko prvenstvo te zadnja dva dana timsko BAM prvenstvo. Kod timova je bilo dva dana kvalifikacija, osam mečeva po deset dijeljenja gdje je prvih osam išlo u A finale a ostalih deset ekipa koje su ispale su igrale BAM (Bord a Match timsko natjecanje op.a.).

P: S kim si igrao u Hrvatskom timu?

O: Igrao sam u paru sa Antom Mijićem a sa nama su bili tri momka i jedna djevojka iz Rijeke: parovi Andrea Stanković i Ivan Brajković te Stela Dobrijević i Borna Cicvarić. Prvi meč igrali smo protiv Srbije. Protivnika smo dobili slučajnim odabirom pa smo krenuli pobjedom 14 razlike. Oni nisu jaka momčad ali ih je svejedno bilo slatko pobijediti i rasterećeno krenuti dalje u turnir. Kvalifikacije su organizirane kao „Švicarac“: što više pobjeđuješ to više igraš sa boljima: igraju prvi protiv drugog itd. Nimalo nije lako biti u vrhu jer se ne igra protiv slabih ekipa. Prva dva meča smo dobili a zatim smo izgubili od kasnijih pobjednika: švedskog tima „Zlatan“. Drugi dan smo krenuli sa dvije pobjede i onda smo izgubili od kasnijih finalista Norvežana. Zatim smo dobili zadnja dva meča. Igrali su se mečevi po sat i po vremena, prvi dan tri meča a drugi dan pet mečeva a sa kratkom stankom za objed. Kvalificirali smo se za četvrtfinale.

P: Kako je izgledao nastup u četvrtfinalu?

O: U četvrtfinalu nema ždrijeba nego prvoplasirani tim bira protivnike koji su se plasirali od petog do osmog mjesta. Prvi Norvežani birali su nas jer su nas već dobili tokom kvalifikacija. Igralo se dulje nego kvalifikacije: tri puta po 16 dijeljenja odnosno tri puta po dva sata. Nakon parskog natjecanja i kvalifikacija to nije nimalo lako igrati. Njima očito nije teško jer su daleko dogurali, zato što se kod njih dosta bolje radi, dosta se radi sa njihovim selekcijama i po srednjim školama dok se kod nas radi samo po klubovima i povremenim tečajevima po školama i fakultetima. S njima uvijek rade reprezentativci, bivši svjetski prvaci. Izgubili smo i kako nije bilo razigravanja, po plasmanu iz kvalifikacija Talijani su peti a mi šesti.

P: Tko su svjetski prvaci?

O: U finalu je tim „Zlatan“ pobijedio norveški tim sa trideset razlike, iako je bilo gusto do zadnjih par dijeljenja. Norvežani su igrali samo sa četiri igrača. Očito je igranje u šestero bolje od igranja u četvero jer su rotirali i odmarali te sačuvali više svježine za kraj. Tim „Zlatan“ se zove tako zbog Zaltana Ibrahimovića i jer je pobjednik „Zlatan“ na hrvatskom pa im se to svidjelo kako su željeli biti prvi. Njima je voditelj tima američki Hrvat Marshall Lewis (amerikanac koji živi u Hrvatskoj i trenutno je prvi igrač na nacionalnoj rang listi op.a.). Budući je otvoreno prvenstvo mogli su igrati sa strancima, pa su se pojačali sa Talijanom DELLE CAVE Giuseppe i Argentincem GARCIA DA ROSA Rodrigo koji su igrali većinu mečeva i koji su sve igrali i imali najbolji prosječni rezultat. Daleko najbolji par. Oni svi imaju svoje trenere. U Italiji se isto puno radi, Delle Cave je do prije dvije godine igrao sa Madalom, članom najjače talijanske reprezentacije. Madala je isto Argentinac, očito su talijansko-argentinske veze dosta jake.

P: Prvenstvo je organizirano u više konkurencija, objasni nam podjelu.

O: Igralo se u ženskoj, Youngster do 19 godina te Kids konkurenciji do 15 godina. Bilo je dosta timova, pa tko bi ispadao iz daljeg natjecanja ulazio je u BAM natjecanje. Mi ga nismo igrali prvi dan

nego smo nakon ispadanja u četvrtfinalu ušli u drugi dan. Prvih četrnaest timova ušlo je u finale BAM-a ali mi nismo uspjeli jer smo bili umorni i igrali smo u četvero nakon glavnog natjecanja.

P: Ispričaj nam svoja iskustva na BAM natjecanju

O: BAM se igra jako ozbiljno, nema opuštanja i svaki štih je bitan. Tko upiše bilo kakav bolji rezultat ima dva boda za pobjedu, dok se na timu rezultati pretvaraju po tablici i ne nose sva dijeljenja isti rezultat. To bi valjalo probati u Dubrovniku jer je dosta naporno i diglo bi ljude, nešto je novo i moglo bi nas protresti da igramo bolje. Nakon toga smo se vratili i nismo nastavili B finale jer nam počinju ispiti i studentske obaveze.

P: Što ti i tvoji suigrači studirate?

O: Andrea Stanković i Borna Cicvarić su završili FER, Ivan Brajković je završio Ekonomski fakultet, Ante Mijić studira FER a ja sam na računarstvu u Dubrovniku. Većina ljudi koji igraju bridž dolaze sa tehničkih fakulteta. Čak je na FER-u izborni predmet bridž i dosta ljudi se prvi put upozna sa bridžem kroz ta predavanja.

P: Usporedi nas sa drugim reprezentacijama

O: Bilo je dosta Kineza. Petnaestak timova kroz četiri konkurencije. Išli su na kvantitetu a ne na kvalitetu. Tri, četiri jaka tima a ostali su se ugravaju. Bilo je dosta mladih igrača od dvanaest-trinaest godina pa sve do 25 godina. Ovi stariji su puno bolji ali su mladi vjerojatno tek počeli igrati. Iako su mladi imaju knjigu od 200 strana sistema koji moraju znati, oštar je režim i nema zafrkavanja, ozbiljno se shvaća od malih nogu i dosta rade.

Talijana je bilo u svakoj konkurenciji po jedan tim. Oni uvijek dođu u jakim sastavima jer je u njih bridž razvijen. Talijani su dugo vremena vrh svjetskog bridža, oni su osvajali podosta puta svjetsko prvenstvo u bridžu (Bermuda Bowl op.a) i imaju jaku školu.

Šveđani i Poljaci imaju najjaču školu, švedski trener je osvojio već nekoliko svjetskih prvenstava. Šveđani imaju ugovore da moraju tjedno odraditi osam do deset sati vježbanja licitacije i igre tjedno, a uz to igraju po klubovima i na internetu. To se ne shvaća kao zabava nego profesionalno. Mi u klubu to shvaćamo kao hobi i zabavu dok oni pripremaju dvadeset igrača i selektor bira šest igrača koji će na prvenstvo. Tako svi rade pa iako nisu svi jednako dobri trener ih usmjerava tko će igrati na kojem natjecanju. Oni igraju od malih nogu, dolaze iz obitelji gdje se igra bridž. U buletinu sa natjecanja su jednog šveđana pitali kad je prvi put nastupio na svjetskom prvenstvu. Rekao je da je na prvo prvenstvo došao prije deset godina a sada ima 25 godina. Prije toga je morao igrati bar četiri pet godina, dakle igra petnaest godina u jakoj konkurenciji.

P: Kakav je osjećaj igrati protiv tako pripremljenih igrača?

O: Za nas je veliko iskustvo, ali je jako teško igrati protiv njih. Ne rade puno grešaka, minimalno, zato su bolji od nas. Imaju dosta bolje razrađene sisteme i stil igranja, školovani su igrači, a ne kao kod nas što neki igrači nauče sami igrati bridž pa izmišljaju svoje pa dalje krivo uče druge. Kod njih se točno zna tko je glavni i tko zna sve, on uči i njegova se sluša. Treneri igraju dugo i ostvarili su velike rezultate, to su ponajbolji igrači i njih se sluša.

P: Osjećate li pritisak dok nastupate?

Možda ne protiv timova slabijih ili na razini kao mi, tu smo se dosta bolje snalazili. Protiv jačih timova smo pucali i malo nas je trema hvatala. Želiš dati sve od sebe ali su bolji. Svako dijeljenje moraš paziti jer ne znaš kad je dijeljenje koji nosi bodove a kad se može mirno igrati. Daješ sve ali tu je njihova prednost jer su dosta stvari automatizirali dok mi rješavamo za stolom. Oni skupljaju a mi se trošimo. Igra se četiri sata, i to nakon što si igrao dva dana po cijeli dan a tek kreće pravo natjecanje. Onda ideš igrati protiv njih koji se nisu ni oznojili. Oni imaju dobre pripreme, toliko su razvijeni da doma stalno igraju protiv boljih. Norvežani do finala nisu ni igrali sa nekim tko je na njihovom nivou pa su bili opušteni iako su igrali samo dva para.

P: Kako ste se pripremali ?

O: Mi se nismo posebno pripremali, znali smo tri mjeseca unaprijed u kojem sastavu ćemo ići. Moj partner je iz Metkovića a ja sam u Dubrovniku. Bilo bi bolje da možemo zajedno ići na turnire, ali nije bilo mogućnosti što zbog ispita, što zbog sezonskog rada ljeti pa smo igrali preko interneta sa našim drugim parom. Nije nas nitko uzeo da nas priprema što je minus. Savez se mora postaviti jer želimo napredovati inače u budućnosti nema ništa od nas. Treba netko raditi sa nama. Treba naći nekoga trenera ili platiti nekoga da radi sa nama kako se radi sa drugima. Ovo nam je četvrto natjecanje: bili smo na dva evropska i dva svjetska.

P: Kako je Opatija tako često domaćin velikih bridž natjecanja?

O: Opatija ima Gorana Grgurića koji ima dobre veze u Europskom i Hrvatskom savezu, počeo je od najmanjih natjecanja da bi došao do velikih natjecanja. Želio je napraviti od Opatije bridž destinaciju, organizirao je sva natjecanja za mlade, pa je dobio domaćinstvo Kupa Prvaka, gdje je nemoguće upasti ako nisi domaćin. Tu dolaze prvaci deset zemalja koji bili najbolji na Europskom prvenstvu. Ima par timova Poljaka i Talijana u koje se ne možeš ugurati. To je top 10 timova u Europi. Naši najbolji parovi igraju bridž kao hobi, oni se ne pripremaju toliko dok većina ovih su profesionalci i bave se bridžem, žive od toga, imaju sponzore, idu na natjecanja i osvajaju nagrade po turnirima, posvetili su se tome. Organizacija je bila na nivou, bilo je lijepo pripremljeno od ceremonije otvaranja, zatvaranja, smještaja. Svake godine bolje i bolje. Igra se u „Četiri Opatijska Cvijeta“, 90% natjecatelja je smješteno na jednom mjestu. Lani je bilo timsko prvenstvo Europe a za dvije godine je Otvoreno Europsko prvenstvo u svim kategorijama.

P: Kakvi su ti planovi za dalje?

O: U Opatiji smo razgovarali sa trenerom mlađih uzrasta i popričali da treba nekog uzeti da se bavi s nama, da se mi možemo sami pripremati ali ako nema osobe koja će raditi sa nama nema od toga uspjeha. Dogovorili smo se da intenzivnije radimo, ne kao ovi najbolji ali par sati tjedno da se pripremimo za iduće timsko evropsko prvenstvo 2017 što je meni zadnja godina u juniorskoj konkurenciji. Da se pokuša napraviti solidan tim i da se dosegne i prestigne najbolji rezultat - sedmo mjesto prije četiri godine u Albeni što nije nemoguće ali treba raditi.

Prvo zadnji vikend u rujnu igram zatvoreno parsko prvenstvo Dubrovnika sa četrnaest parova. Igrali smo mjesečne cikluse kvalifikacija gdje su pobjednici direktno plasirani u finale a ostali ulaze po plasmanu iz kvalifikacija. To je kvalifikacija za parsko prvenstvo Hrvatske. Onda slijedi prvenstvo Jadrana u Imotskom: dva dana timova i dva parska turnira: „Crveno i Modro jezero“. Parsko prvenstvo Hrvatske bit će najvjerojatnije u Opatiji početkom studenog, pa kvalifikacije za timsku B ligu u prosincu koje igram za Bridž Klub Dubrovnik. Cilj je napraviti jedan jako dobar tim koji će kroz B ligu i kvalifikacije ući u A ligu. Ona je jako dobra: igraju reprezentativci Slovenije, BiH, Srbije, Bugarske: nadamo se da će doći i neki Talijani. Ove godine timski kup Hrvatske igra se u svibnju u Splitu zajedno sa turnirom povodom Svetog Dujce.

P: Ima li jakih natjecanja u Dubrovniku?

O: Ove godine se kod nas igrao timski kup Hrvatske u hotelu Importanne Resort. Tu smo imali peto šesto i osmo mjesto u konkurenciji jakih timova iz Zagreba, Rijeke i Splita. Bila su dva dana kvalifikacija, osmina finala i četvrtfinale dok je finale je bilo u Zagrebu, nakon čega smo igrali turnir u čast Jerka Kovača, najstarijeg igrača bridža u svijetu sa 102 godine. Pedeset četiri para je dosad najveći turnir u Dubrovniku.

P: Kako si postao bridž igrač?

O: Bridž sam počeo igrati sa Markom Moretijem sa kojim sa išao u vrtić, osnovnu i srednju školu. Meni je došao na Dančama i rekao „ajmo pogledati ovo što igraju“. Pitali smo igrače što je to i saznali da igraju bridž. Činilo se zanimljivo pa ajmo naučiti igrati. Rekli su nam pročitajte pravila na internetu. Mi smo pročitali i počeli igrati, ali to nije bilo dobro. Za igrati bridž korisno je proći tečaj da ljudi koji

igraju objasne stvari koje su nejasne i zašto stoje neka pravila. Nije ga lako naučiti ali nije ni preteško, kako kome to brzo uđe u glavu. Jako je zanimljivo. Počeli smo igrati ali nismo shvaćali to ozbiljno, nego ajmo vidjeti kamo to ide. U početku nam je Frano Jančić dosta pomagao a kasnije smo igrali sa drugim igračima. Marko je nakon godinu dana prestao igrati jer je upisao medicinu a ja sam počeo igrati sa Franom Staničićem, on mi je dosta pomogao kao i Đivo Tikvica. Sad mi je to preraslo u nezamjenjivi hobi koji jako volim i želim igrati i napredovati. Treba staviti puno vremena sa strane da se napreduje, treba igrati par puta tjedno da se održi kondicija, da se kontinuirano igra. Važno je analizirati sa partnerom. Bridž se sastoji od dva djela: licitacije i izigravanja. Tijekom licitacije partneri imaju dogovoren sistem igranja, što je bolji i razrađeniji lakše je jer preko licita pokazuješ partneru svoju kartu i ljudi zato rade na sistemu. Neki ljudi ne rade ništa pa je lako protiv njih, lako ih nadigraš jer ne znaju što se događa. Drugi dio je izigravanje: bridž nije igra na sreću nego je tu potrebna vještina koja se vježba i na kojoj se radi. Nije da nema sreće, nekad se dogodi da je sretna podjela, ali kako svi na turniru igraju ista dijeljenja tvoju sreću imaju i drugi natjecatelji. Što igraš bolje imaš više uspjeha.

P: Kakva se pripremaš za natjecanja?

O: Neko veliko natjecanje koje traje deset dana je jako iscrpljujuće. Parovi već nakon par dana pucaju pod pritiskom. Mi možemo tjedno igrati dva puta u hotelu Importanne Resort u Dubrovniku i dvaput u hotelu Astarea u Mlinima ali nismo stekli kondiciju za tako duga natjecanja. Problem je konkurencije jer ovdje bez problema igram protiv bilo koga, ali kad dođeš protiv nekoga koje dvije klase bolji od najboljeg ovdje onda je teško igrati. Još kad na turniru ima dvadesetak takvih parova i onda se brzo umaraš jer nisi navikao na te situacije, rade ti teže probleme prilikom igranja. Pobjede te jer igraju protiv boljih od tebe, jer stalno igraju protiv jakih i tako se grade i dobiju iskustvo. Kad im uletiš u poznatu situaciju oni dobiju rezultat bez da se umore. Ante je u Metkoviću ili u Zagrebu i ne vidimo se osim na ovim turnirima iako smo u istom klubu. Igramo na internetu što je dobro ali ne i dovoljno jer uživo moraš biti jače koncentriran.

P: Što voliš u bridžu?

O: U bridžu mi je prvenstveno važno da ga naučim igrati jer mi je zanimljiv. Zatim da idem po turnirima i da se družim sa ostalim igračima, da napravim neki rezultat iako nije prioritet. Bridž nije kao druge igre koje su vrlo jednostavne. Kompliciran je dovoljno da ti bude zanimljivo. Kao u životu svako dijeljenje je novi problem koji savladavaš i kad nešto fališ pokušavaš shvatiti što si pogriješio da ne ponoviš. Kad smanjiš te greške na minimum digneš nivo igre. Što manje grešaka radiš bolji si igrač. To me najviše privuklo: svako dijeljenje novi problem, nešto novo, kao u životu svaki dan je novi. Bridž je zanimljiv za igranje i mi bridžisti kad razgovaramo o dijeljenima i to je kao da igramo. To nije natjecanje za gledanje. Bitan je razgovor sa partnerom, kako i u kojoj situaciji je trebalo igrati, što znači koja karta, licitacijski problemi, o tome treba pričati sa partnerom. Sitnice su bitne, svaka karta nešto znači. S jednom kartom pokažeš raspored, s drugom želju da li da nastavi boju, na tome treba raditi. Bridž je i više nego hobi, nogomet možeš igrati ali nećeš pričati sa suigračima kako si opalio volej ali u bridžu moraš. Ti razgovori su gušt, stalno pronalazimo nove stvari.